

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **TBG METROSTAV s. r. o.**, IČO 63992990,
sídlem Koželužská 2246/5, 180 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO 00064581,
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti: 1) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

2) Městská část Praha 7,
sídlem U Průhonu 1338/38, 170 00 Praha 7

3) M. V., nar. XA,
bytem XB
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Tomášem Vítkem
sídlem Přívozní 1054/2, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2025, č. j. sp. zn. S-MHMP
2040216/2024/STR, č. j. MHMP 100353/2025,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebnímu úřadu (dále jen „Stavební úřad“) č. j. MČ P7 314746/2024/SU/VF, sp. zn. MČ P7 313028/2020/SU/VF ze dne 11.9.2024 (dále „prvostupňové rozhodnutí“, případně „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím Stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o povolení změny v užívání dočasné stavby s názvem „*Výrobná betonových směsí 1. část umístěná v ZS 5 – Troja pro Městský okruh Myslbekova – Pelc – Tyrolka Praha 7 – Libeň*“ (dále též „Záměr“). Navrhovaná změna spočívala ve vymezení nového účelu užívání stavby (ve výrobě se kromě betonových směsí budou vyrábět též maltové a podlahové směsi) a v prodloužení doby trvání dočasné stavby výroby betonových směsí do 31. 12. 2040. Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že v průběhu řízení bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj (dále též „MMR“) ze dne 28. 7. 2023, č. j. MMR-52483/2023-81 (dále též „Závazné stanovisko MMR“), které znemožňuje žádosti vyhovět.

2. Obsah žaloby

2. Žalobkyně nejprve v žalobě přestřela skutkové okolnosti věci, dosavadní průběh řízení a namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti Závazného stanoviska MMR, které je dle žalobkyně rovněž nepřezkoumatelné.
3. V rámci žaloby žalobkyně uvedla, že Magistrát hlavního města Prahy v rámci svého závazného stanoviska ze dne 30. 8. 2021, č. j. MHMP 1226803/2021, sp. zn. S-MHMP 359418/2021 (dále jen „Závazné stanovisko MHMP“) přihlédl ke specifickému účelu Záměru, který má sloužit veřejnému zájmu – konkrétně výstavbě strategických infrastrukturních projektů, z nichž některé jsou v územním plánu hl. m. Prahy (dále jen „Územní plán“) vymezeny jako veřejně prospěšné stavby. K tomu žalobkyně dodala, že umístění takovýchto zařízení je podmíněně přípustné v ploše ZP (parky, historické zahrady, hřbitovy), pokud zůstane zachován dominantní podíl zeleně, a také v ploše IZ (izolační zeleně), pokud sousedí přímo s plochou ZP, což je v tomto případě splněno. Na základě toho bylo vydáno Závazné stanovisko MHMP, v němž je uvedeno, že je Záměr v daném místě přípustný. V rámci Závazného stanoviska MMR je pak dle žalobkyně užit restriktivnější a formalistický přístup, jelikož je Záměr posouzen jako betonárna, nikoliv jako stavba technické infrastruktury. Tento závěr MMR opřelo o tvrzení, že Územní plán pojmy „betonárna“ a „technická infrastruktura“ rozlišuje, jelikož je oba výslovně uvádí, např. v rámci plochy VS. V odůvodnění Závazného stanoviska MMR je navíc uvedeno, že betonárna se běžně nevnímá jako technická infrastruktura. Tato interpretace však není dále nijak odůvodněna, MMR neprovedlo žádný výklad obou pojmů, což dle žalobkyně činí tento závěr nepřezkoumatelným.
4. Dále žalobkyně namítla, že Závazné stanovisko MMR není náležitě odůvodněno v souladu s judikaturou. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150.

5. Žalobkyně považuje úvahu MMR, že betonárnu nelze podřadit pod technickou infrastrukturu, za nelogickou. Přístup, který zaujalo MMR by dle žalobkyně vedl k postupnému vyprázdnění významu obecných pojmů jako „dopravní infrastruktura“ nebo „technická infrastruktura“, které z povahy věci představují nadřazené kategorie zahrnující širokou škálu konkrétních staveb.
6. Stejně tak uvedla, že Územní plán nedefinuje pojmy „plošné zařízení technické infrastruktury“, „technická infrastruktura“ ani „betonárna“. Vzhledem k tomu je dle žalobkyně možné vyjít ze zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů („starý stavební zákon“, příp. „SSZ“). Žalobkyně uvedla, že v rámci něj je uveden výčet toho, co patří mezi technickou infrastrukturu. Fakt, že sama betonárna není zmíněna, není dle žalobkyně na škodu, jelikož se jedná o výčet demonstrativní a betonárna plní obdobnou funkci a slouží veřejnému zájmu.
7. Dle žalobkyně došlo k pochybení, když v rámci Závazného stanoviska MMR nebylo blíže zkoumáno, zda Záměr může být posuzován jako „zařízení staveniště“. Dle žalobkyně totiž betonárna může být právě takovouto „stavbou zařízení staveniště“, jelikož Záměr slouží k „provádění staveb nebo udržovacích prací“.
8. Ze Závazného stanoviska MMR poté vyšel žalovaný při rozhodování o odvolání, to zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Pro výše uvedené žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako prvostupňové rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

3. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Na úvod shrnul procesní historii věci, přičemž poukázal na rozdílné závěry závazných stanovisek, jež byly ve věci vydány. Žalovaný uvedl, že obsah Závazného stanoviska MMR je pro odvolací orgán závazný. Toto závazné stanovisko může odvolací orgán posuzovat pouze v tom smyslu, zda bylo ve stanovisku reagováno na odvolací námítky a zda byly řádně vypořádány, což dle žalovaného Závazné stanovisko MMR splňuje.

4. Osoby zúčastněné na řízení

10. V souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), soud po podání žaloby vyzval osoby, které přicházely v úvahu jako zúčastněné řízení (dále též „OZNŘ“), aby ve stanovené lhůtě oznámily, zda budou svá práva OZNŘ v řízení uplatňovat. Přípisem ze dne 23. 4. 2025 oznámil Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, že bude uplatňovat svá práva osoby zúčastněné na řízení. Přípisem ze dne 28. 4. 2025 oznámila Městská část Praha 7, že bude uplatňovat svá práva osoby zúčastněné na řízení. Tyto osoby však soudu nedodaly žádné vyjádření k věci.
11. Přípisem ze dne 30. 5. 2025 oznámil pan M. V., že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Poté zaslal vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. O tom soud rozhodl usnesením ze dne 25. 6. 2025, č. j. 11 A 38/2025-52. Následně zaslal také vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby, a aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení. Dále v něm poukázal na to, že dotčená stavba leží v místě, kde by však dle Územního plánu měly být parky, zahrady či místa pro oddych.

5. Obsah správního spisu

12. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

13. Dne 14. 10. 2020 obdržel stavební úřad podání společnosti TBG METROSTAV, s.r.o. – oznámení o změně v užívání stavby. Z dalšího vývoje je důležité především to, že Stavební úřad vydal rozhodnutí č.j. MČ P7 360890/2022/SU/VF, sp. zn. MČ P7 313028/2020/SU/VF ze dne 20. 10. 2022, kterým požadovanou změnu v užívání stavby povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání účastník řízení před správními orgány pan Mark Vydra. V rámci projednávání Záměru bylo vydáno výše specifikované kladné Závazné stanovisko MHMP. Vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo právě proti němu, žalovaný v souladu s § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“, případně „s. ř.“) požádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska příslušného nadřízeného dotčeného orgánu, tj. Ministerstvo pro místní rozvoj. To následně vydalo výše specifikované Závazné stanovisko MMR, jímž bylo změněno Závazné stanovisko MHMP tak, že „záměr je nepřípustný“.
14. Žalobkyně poté podala podnět k zahájení přezkumného řízení podle § 149 odst. 8 správního řádu ve věci výše uvedeného Závazného stanoviska MMR. Dne 7. 3. 2024 bylo odvolacímu správnímu orgánu doručeno sdělení ministra pro místní rozvoj č. j. MMR-19060/2024-31 ze dne 6. 3. 2024, že nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení ve věci Závazného stanoviska MMR.
15. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, jímž rozhodnutí Stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Stavební úřad poté dne 11.9.2024 vydal rozhodnutí, jímž podanou žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. To žalovaný neshledal důvodným, a proto jej žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil napadené prvostupňové rozhodnutí.

6. Posouzení věci soudem

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
18. Žaloba není důvodná.
19. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání soud neshledal ani žádost 1. OZNŘ, neboť z ust. § 34 odst. 1 s. ř. s. a § 51 odst. 1 téhož zákona vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení obecně nemá právo disponovat předmětem řízení. To se promítá také do jejích práv týkajících se jednání v řízení před krajským soudem. Osoby zúčastněné na řízení nemohou požadovat, aby soud nařídil jednání ve věci samé, či vyslovit nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání (příp. rozhodnutí bez nařízení jednání soudu navrhopat). Práva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. jsou vyhrazena toliko účastníkům řízení, tedy žalobci a žalovanému. Osoba zúčastněná na řízení má pouze právo být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí při něm bylo uděleno slovo (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 Afs 115/2023–49).
20. Důvodem pro nařízení jednání pak nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
21. Městský soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

22. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
23. Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
24. Námitka nepřezkoumatelnosti je žalobkyní uplatněna především ve vztahu k Závaznému stanovisku MMR. Pokud by bylo závazné stanovisko nepřezkoumatelné, trpí vadou nepřezkoumatelnosti i rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 8 As 386/2021-77, odst. [28], ze dne 6. 11. 2023, č. j. 10 As 462/2021-51, odst. [11], a ze dne 23. 11. 2023, č. j. 7 As 72/2023-25, odst. [44], a v nich citovanou judikaturu).
25. Soud na tomto místě připomíná, že závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu představuje specifický kvalifikovaný podklad, který zásadním způsobem předurčuje a ovlivňuje výrok na něj navazujícího správního rozhodnutí. Správní orgán je obsahem závazného stanoviska vázán, nemůže posoudit jeho odbornou stránku ve smyslu její správnosti. Je tak nezbytné, aby bylo závazné stanovisko náležitě odůvodněno. Tato povinnost je vložena do § 149 odst. 2 s. ř., dle jehož věty třetí dotčený orgán [v] *odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.* Současně platí, že závazné stanovisko představuje závazný podklad ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. a soudní přezkum je možný pouze z hlediska jeho zákonnosti. Věcný přezkum odborných závěrů závazného stanoviska, coby podkladového rozhodnutí, není možný (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013-38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017-49, odst. [26], nebo ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, odst. [19]).
26. Závazné stanovisko MMR je dle žalobkyně nepřezkoumatelné, protože MMR opřelo svůj závěr o tvrzení, že Územní plán pojmy „betonárna“ a „technická infrastruktura“ rozlišuje, jelikož je oba výslovně uvádí, např. v rámci plochy VS, tyto pojmy však MMR nevyložilo. Nepřezkoumatelnost má plynout rovněž z toho, že v odůvodnění Závazného stanoviska MMR je uvedeno, že betonárna se běžně nevnímá jako technická infrastruktura, což není dále zdůvodněno.
27. Soud se s tímto názorem žalobkyně neztotožnil. Výkladu pojmu „betonárna“ a jeho smyslu pro posouzení věci je totiž dle soudu věnován dostatečný prostor v rámci odůvodnění Závazného stanoviska MMR. Ministerstvo pro místní rozvoj dovodilo, že „betonárna“ je stavba pro výrobu, která nemá nerušící charakter, dále pak se jedná o výrobní zařízení používané k výrobě betonu. Na základě toho MMR seznalo, že se betonárna neodpovídá svým charakterem hlavnímu a přípustnému využití v nezastavitelných plochách zeleně ZP a IZ. Ačkoliv soud uznává, že pojem „technická infrastruktura“ MMR přímo nedefinovalo, ze Závazného stanoviska MMR dle soudu plyne, že se jedná pojem nadřazený např. zařízení pro provoz a údržbu, mezi něž však nespadá betonárna, jelikož je samostatně uvedena v bodě 3b) oddílu 4, Územního plánu. Betonárna pak dle MMR slouží k výrobě, zatímco technická

infrastruktura nikoliv. V Závazném stanovisku je navíc zdůrazněn rušivý charakter betonárny, který se neslučuje s možností využití ploch ZP a IZ.

28. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]). Soud v tomto případě takového pochybení neseznal. Naopak je z odůvodnění Závazného stanoviska MMR zřejmé, jak dotčený orgán uvážil, a na základě jakých důvodů.
29. Žalovaný tedy při rozhodování vycházel z přezkoumatelného Závazného stanoviska MMR, jehož obsahem byl dle § 149 správního řádu vázán. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul procesní historii věci, poté přešel k vyvození závěru ze Závazného stanoviska MMR.
30. Soud má za to, že ani napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, jelikož z výroku napadeného rozhodnutí lze seznat, jak správní orgán rozhodl, a jeho odůvodnění dává smysl, který svědčí o skutkových a právních důvodech, jež jej vedly k vydání rozhodnutí. Na základě toho dospěl soud k závěru, že ani napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
31. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přistoupil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí.
32. Žalobkyně dále namítla, že Závazné stanovisko MMR není náležitě odůvodněno v souladu s judikaturou.
33. Soud v první řadě plně souhlasí s žalobkyní v tom, že závazná stanoviska mají být náležitě odůvodněna. Žalobkynin odkaz na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 As 21/2009 považuje soud za přílehlavý. V čem se však soud s žalobkyní rozchází, je hodnocení kvality odůvodnění dotčeného závazného stanoviska. Soud se domnívá, že jeho odůvodnění je náležitě zpracováno a odpovídá požadavkům formulovaným zákonem a judikaturou, mj. také výše uvedeným rozsudkem devátého senátu NSS. Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém přezkoumatelném závazném stanovisku dle soudu vystihlo podstatu věci a všechny její aspekty. Dostatečně se věnovalo zdůvodnění, proč není možné vydat kladné stanovisko, přičemž poukázalo na ustanovení Územního plánu, s nimiž je Záměr v rozporu. Ač soud nemůže věcně hodnotit odborné závěry tohoto stanoviska, považuje za vhodné uvést, že považuje za logický závěr, že není možné umístit betonárnu do oblastí, jejichž funkční využití spočívá především ve výsadbě dřevin a travních porostů (plocha IZ) či v místech, kde mají být parky, případně vinice (plochy ZP). Pro výše uvedené neshledal soud námitku nedostatečného odůvodnění Závazného stanoviska MMR důvodnou.
34. Posouzení námítky týkající se rozlišování pojmů „betonárna“ a „technická infrastruktura“ se soud již částečně zabýval při posuzování přezkoumatelnosti Závazného stanoviska MMR. Městský soud se přiklání k názoru MMR prezentovaném v jeho závazném stanovisku, tedy, že je zapotřebí tyto pojmy rozlišovat, jelikož se tyto pojmy užívají v Územním plánu odděleně. Následně je tak možné z této skutečnosti vyvodit závěr o neslučitelnosti Záměru s funkčním využitím dotčených ploch. Betonárna je, jak již soud výše poznamenal, v Územním plánu zamýšlena v plochách VS – výroby, skladování a distribuce. Tato plocha se však na dotčených pozemcích nenachází. Tento výklad MMR přitom soud nepovažuje za přílišně formalistický či restriktivní. Námitka není důvodná.

35. Žalobkyně dále namítla, že MMR postupovalo nezákonně, když odmítlo zohlednit povahu Záměru jako „zařízení staveniště pro veřejně prospěšné stavby“. Tuto alternativu dle žalobkyně MMR vůbec nezohlednilo a neprovedlo výklad pojmu „zařízení staveniště“. Žalobkyně dodala, že MMR nepřihlédlo k charakteru Záměru jako zařízení staveniště pro veřejně prospěšné stavby odlišující Záměr od jiných staveb betonáren.
36. Soud považuje za podstatný závěr MMR, který v předmětném závazném stanovisku uvedl, že ani v případě, že by byl Záměr označen jako „zařízení staveniště“, nezměnil by se jeho charakter či funkce jakožto výrobní betonových směsí a maltových podlahových směsí. To však neodpovídá hlavnímu, přípustnému, ani podmíněně přípustnému využití ploch ZP a IZ dle Územního plánu. Tento právní názor považuje městský soud za srozumitelný, logický a zákonný. Ze závazného stanoviska je patrné, že se orgán vydávající přezkumné stanovisko (MMR) označením Záměru jakožto „zařízení staveniště“ zabýval. Vzhledem k tomu, že MMR shledalo výše uvedené možné funkční využití pozemků za zcela slučitelné se Záměrem, nemůže skutečnost, že se již nezabývalo možným veřejným zájmem na dočasném ponechání Záměru na dotčeném místě, založit dle soudu nezákonnost Závazného stanoviska MMR. Ani tato námitka proto není důvodná.
37. Na základě výše uvedeného soud neshledal námitky vůči Závaznému stanovisku MMR důvodnými. Napadené rozhodnutí žalovaného využilo v souladu s příslušnou právní úpravou toto závazné stanovisko jako podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Jelikož soud neshledal tento podklad nepřezkoumatelným či nezákonným, neshledal nepřezkoumatelným či nezákonným ani napadené rozhodnutí.
38. Pro úplnost městský soud připomíná, že nemusí reagovat na všechny námitky žalobkyně, pokud proti nim uvede argumentaci, která je sama s to tyto námitky vyvrátit a v jejímž světle námitky neobstojí (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021, body 14-15).

7. Závěr a náklady řízení

39. Na základě shora uvedeného soud dospěl k názoru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto ve výroku II. náhradu nákladů řízení účastníkům nepřiznal.
41. Osobám zúčastněným na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, v souvislosti, s nimiž by jim vznikly náklady, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. října 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu